

Notat uden dato

Cordelia! Det er dog et herligt navn. Jeg sidder hjemme og øver mig selv i at tale ligesom en papegøje, jeg siger: Cordelia, Cordelia, min Cordelia, du min Cordelia.

Jeg kan ikke undlade mig for at smile ved tanken om den rutine, hvormed jeg engang vil i et afgørende øjeblik udtale disse ord.

Man bør altid gøre forstudier, alt må være lagt til rette.

Det er intet under, at digterne altid skildrer dette dus-øjeblik, det skønne øjeblik, hvor de elskende ikke ved overgydelse (der er jo rigtig nok mange, der aldrig kommer videre) men ved nedstigelse i kærlighedens hav affører sig det gamle menneske og stiger op af denne dåb og nu først rigtig kender hinanden som gamle bekendte, skønt de kun er et øjeblik gamle.

For en ung pige er dette øjeblik altid det skønneste, og man bør, for ret at nyde det, altid være lidt højere, så man ikke blot er baptist men tillige præst. Lidt ironi gør dette øjebliks andet øjeblik til et af de interessanteste, det er en åndelig afklædelse.

Man må være poetisk nok til ikke at forstyrre akten, og dog må skælmen altid sidde på lur.

Notat den 2. juni

Hun er stolt, det har jeg set for længe siden.

Når hun sidder i selskab med de tre Jansen'er, så taler hun meget lidt, deres pjat keder hende åbenbart, et vist smil om læberne synes at tyde derpå.

Dette smil bygger jeg på.

Til andre tider kan hun overgive sig til en næsten drengeagtig vildskab, til stor forundring for Jansenerne. Uforklarligt er det mig ikke, når jeg betænker hendes barndomsliv.

Hun havde kun en eneste broder, der var et år ældre. Hun kender kun fader og broder, har været vidne til alvorlige optrin, det giver afsmag for den almindelige gåsesnadder. Hendes fader og moder havde ikke levet lykkeligt sammen; det, som ellers tydeligere eller dunklere, vinker en ung pige, vinker ikke hende. Det turde vel være muligt, at hun er rådvild om, hvad en ung pige er. Måske turde hun i enkelte øjeblikke ønske, at hun ikke var pige, men mand.

Notat uden dato

Hun har fantasi, sjæl, lidenskab, kort, alle substantialiteter, men ikke subjektivt reflekterede.

I dag overbeviste et tilfælde mig rigtigt derom.

Jeg ved fra firmaet Jansen, at hun ikke spiller, det strider mod tantens grundsætninger. Jeg har altid beklaget det, thi musik er altid et godt kommunikationsmiddel med en ung pige, når man, vel at mærke, er så forsigtig, ikke at træde op som kender.

I dag kom jeg op til fru Jansens, jeg havde lukket døren halv op uden at banke på, en uforskammethed, der ofte kommer mig til gode og som jeg, når fornødent gøres, afhjælper ved en latterlighed, ved nemlig at banke på den åbne dør – hun sad der alene ved klaveret – hun syntes at stjæle sig til at spille – det var en lille svensk melodi – hun spillede ikke med færdighed, hun blev utålmodig, men da kom atter blidere toner frem.

Jeg lukkede døren og blev udenfor, lyttende efter afvekslingen i hendes stemninger, der var undertiden en lidenskab i hendes spil, som erindrede om jomfru Mettelil, der slog guldharpn, så mælken af hendes bryster sprang.

Der var noget vemodigt, men og noget dityrmbisk i hendes foredrag. – jeg kunne have styrtet frem, grebet dette øjeblik – det havde været dårskab.